

D O M

afsagt den 8. februar 2013 af Vestre Landsrets 12. afdeling (dommerne Ida Skouvig, Torben Geneser og Mette Øvre (kst.)) i ankesag V.L. B-

M.

mod

Forsikring

Retten i Horsens har den 28. november 2011 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. BS
1).

Påstande

For landsretten har appellant, M. gentaget sin påstand om, at indstævnte, ; Forsikring , tilpligtes at anerkende, at der ikke er indtrådt forældelse af hans krav på erstatning for erhvervsevnetab.

M. har desuden nedlagt påstand om, at byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten.

Forsikring har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende oplysninger

Advokat Jens . har oplyst, at det beror på en fejl begået af hans kontor, at anmodningen til Arbejdsskadestyrelsen om en fornyet udtalelse ikke blev tilbagekaldt.

Procedure

Mr. har for landsretten i første række gjort gældende, at der i kraft af Forsikring . forelæggelse af sagen for Arbejdsskadestyrelsen efter erstatningsansvarslovens § 10 er sket foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen i medfør af forældelseslovens § 21, stk. 5. Der er opstået en forhandlingssituation, som suspenderer forældelsesfristen. Det kan ikke tillægges betydning, at forelæggelsen for Arbejdsskadestyrelsen skete under en verserende retssag, idet . Forsikring . rent faktisk undlod at tilbagekalde forelæggelsen, da sagen blev hævet. Uanset at dette skyldtes en ekspeditionsfejl, er der derved skabt en berettiget forventning hos ham om, at der endnu pågik forhandling, og at parterne afventede Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse. ; Forsikring . gav derved stiltiende afkald på at påberåbe sig forældelse.

Mr. har i anden række gjort gældende, at der i kraft af , Forsikring . forelæggelse af sagen for Arbejdsskadestyrelsen er sket foreløbig afbrydelse af forældelsesfristen i medfør af forældelseslovens § 21, stk. 3. En formålsfortolkning fører til, at bestemmelsen finder anvendelse. Arbejdsskadestyrelsen er i tilfælde, hvor der indhentes en vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10, omfattet af forældelseslovens § 21, stk. 3, idet bestemmelsen ifølge lovteksten omfatter private klagenævn, ankenævn eller lignende. Klagenævnsbegrebet er således bredt afgrænset. De karakteristiske myndighedstræk er ikke til stede i tilfælde, hvor Arbejdsskadestyrelsen afgiver en vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10. Det er derimod de karakteristika, som kendetegner et privat klagenævn eller lignende.

Kravet forældes derfor tidligst 1 år efter den seneste vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, dvs. tidligst den 31. januar 2012. Sagen er anlagt den 11. juli 2011, og kravet er derfor retsligt forfulgt inden forældelsesfristens udløb.

– Forsikring . har gjort gældende, at kravet i forældelseslovens § 21 om, at der skal være taget skridt ”inden forældelsesfristens udløb”, ikke er opfyldt i det foreliggende til-

fælde, hvor det oprindelige søgsmål har udspillet sin rolle, og kravet dermed var forældet.

Bestemmelsen i forældelseslovens § 21, stk. 5, finder ikke anvendelse. Der har ikke på noget tidspunkt under eller efter den hævede retssag været ført forhandlinger, der har kunnet give M . en berettiget forventning om, at det ikke var nødvendigt at anlægge sag. Han kan ikke før fremkomsten af Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse af 31. januar 2011 have haft en berettiget forventning om, at anmodningen om en udtalelse ikke var blevet tilbagekaldt, således som det var blevet meddelt hans advokat.

Forældelseslovens § 21, stk. 2, omfatter ikke indhentelse af en vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen efter erstatningsansvarslovens § 10. Indhentelse af en sådan udtalelse er ikke ”en sag”, og styrelsens funktion efter erstatningsansvarslovens § 10 er ikke udtryk for myndighedsudøvelse. Arbejdsskadestyrelsen falder heller ikke ind under begrebet ”privat klagenævn, ankenævn eller lignende” i forældelseslovens § 21, stk. 3. Sådanne nævn har kompetence til at afgøre tvister helt parallelt med de myndigheder, som forældelseslovens § 21, stk. 2, omfatter.

Landsrettens begrundelse og resultat

Er en sag om fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor, inden forældelsesfristens udløb indbragt for en administrativ myndighed, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse, jf. forældelseslovens § 21, stk. 2, 1. pkt.

I bemærkningerne i lovforslaget til denne bestemmelse anføres det blandt andet:

”Efter forslaget skal der være tale om indbringelse af en sag vedrørende fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor. ...

At sagen skal være ”indbragt” for en administrativ myndighed, indebærer, at det er en forudsætning, at den pågældende myndighed har kompetence til at træffe realitetsafgørelse i sagen. ...”

Efter bestemmelsens ordlyd og forarbejder kan forældelseslovens § 21, stk. 2, herefter ikke anses for at omfatte tilfælde, hvor Arbejdsskadestyrelsen i medfør af erstatningsansvarslovens § 10 anmodes om en vejledende udtalelse. Arbejdsskadestyrelsens udtalelser er alene vejledende og har således ikke karakter af afgørelser.

Indbringes en tvist inden forældelsesfristens udløb for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende, gælder stk. 2, 1. og 2. pkt., tilsvarende, jf. forældelseslovens § 21, stk. 3.

I bemærkningerne i lovforslaget til denne bestemmelse anføres det blandt andet:

”Bestemmelsen omfatter alle typer af klagenævn Det bemærkes, at Forbrugerklagenævnet vil være omfattet af stk. 2 om indbringelse for en administrativ myndighed.”

Efter bestemmelsens ordlyd og forarbejder kan forældelseslovens § 21, stk. 3, herefter heller ikke anses for at omfatte tilfælde, hvor Arbejdsskadestyrelsen i medfør af erstatningsansvarslovens § 10 anmodes om en vejledende udtalelse. Arbejdsskadestyrelsen er en administrativ myndighed og ikke et privat klagenævn, ankenævn eller lignende, og styrelsens vejledende udtalelser har som nævnt ikke karakter af afgørelser.

Er der inden forældelsesfristens udløb indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tidligst 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for afsluttet, jf. forældelseslovens § 21, stk. 5.

I bemærkningerne i lovforslaget til denne bestemmelse anføres det blandt andet:

”For så vidt angår ”almindelige” forligsforhandlinger, dvs. forhandlinger, der ikke foregår under medvirken af en uafhængig tredjemand, skal der være tale om egentlige forhandlinger mellem parterne om kravet eller grundlaget for dette, således at kreditor har føje til at antage, at det ikke er nødvendigt at iværksætte retslige skridt for at undgå forældelse.”

Landsretten lægger til grund, at [redacted] Forsikring [redacted] under den tidligere retssag mellem parterne bestred M [redacted] krav. Forsikringsselskabets advokat anmodede under retssagen Arbejdsskadestyrelsen om en fornyet udtalelse, efter at Retslægerådet den 29. december 2008 havde afgivet en udtalelse vedrørende spørgsmålet om årsagssammenhæng, der gik M [redacted] l imod. Advokaten anmodede i sit brev af 9. februar 2009 Arbejdsskadestyrelsen om at meddele, om Retslægerådets udtalelse gav anledning til en revurdering. Efter at M [redacted] s advokat ved brev af 1. marts 2010 havde hævet retssagen, meddelte forsikringsselskabets advokat i et brev af 4. marts 2010 til byretten med

kopi til modparten, at forelæggelsen for Arbejdsskadestyrelsen ville blive tilbagekaldt. Efter dette tidspunkt var der ikke kontakt mellem parterne og Arbejdsskadestyrelsen, før styrelsen fremkom med sin fornyede udtalelse af 31. januar 2011.

Under disse omstændigheder er der ikke grundlag for at fastslå, at der var ”indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren” som anført i forældelseslovens § 21, stk. 5. Det kan ikke føre til et andet resultat, at anmodningen til Arbejdsskadestyrelsen om en fornyet udtalelse – efter det oplyste ved en fejl – alligevel ikke blev tilbagekaldt, med den følge at styrelsen fremkom med udtalelsen af 31. januar 2011. Forløbet kan ikke have givet M en berettiget forventning om, at Forsikring gav afkald på at påberåbe sig forældelse, eller at tidspunktet for forældelse blev udskudt.

Det må herefter lægges til grund, at der var indtrådt forældelse, da den aktuelle retssag blev anlagt den 11. juli 2011.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald sammenholdt med parternes påstande skal M betale sagsomkostninger for landsretten til Forsikring med 50.000 kr. inkl. moms til udgifter til advokatbistand. Landsretten har ved fastsættelsen af beløbet lagt vægt på sagens økonomiske værdi og dens omfang.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom stadfæstes.

M skal betale sagens omkostninger for landsretten til , Forsikring med 50.000 kr.

De idømte sagsomkostninger skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Ida Skouvig

Torben Geneser

Mette Øvre
(kst.)

Udskriften udstedes uden betaling.

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Vestre Landsret,

Viborg den 8. februar 2013

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Erna Kristensen', with a long horizontal flourish extending to the right.

Erna Kristensen

stedfortræder

Udskrift af dombogen

DOM

afsagt den 28. november 2011 i sag nr. BS

M,

mod

Forsikring

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 11. juli 2011, vedrører sagsøger, M, s krav mod sagsøgte, Forsikring, på erstatning for erhvervsevnetab efter en færdselsulykke den 24. februar 2003. Kravet er opgjort til 2.639.812,50 kr.

Retten har den 29. august 2011 besluttet at udskille spørgsmålet om forældelse til særskilt behandling og afgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 1 og 2, og der tages ved denne dom således alene stilling til, hvorvidt M s krav er forældet.

M har nedlagt påstand om, at sagsøgte tilpligtes at anerkende, at der ikke er indtrådt forældelse af hans krav på erstatning for erhvervsevnetab efter en ulykke den 24. februar 2003.

Forsikring har påstået frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2. Der er ikke under hovedforhandlingen afgivet forklaringer.

Ingen af parterne er momsregistreret.

Parternes synspunkter

M har i sit påstandsdokument anført bl.a. følgende:

"Overordnet gøres vedrørende forældelse gældende, at sagsøgers krav på erstatning for erhvervsevnetab ikke er forældet, idet forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen medfører foreløbig afbrydelse af forældelse, jf. forældelseslovens § 21, stk. 3. Videre gøres gældende, at forældelse i sådanne tilfælde som følge af bestemmelsens henvisning til

forældelseslovens § 21, stk. 2, først indtræder indtil 1 år efter Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelse foreligger.

Det gøres gældende, at Arbejdsskadestyrelsen i tilfælde, hvor der indhentes vejledende udtalelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 10, er omfattet af forældelseslovens § 21, stk. 3, idet bestemmelsen ifølge lovteksten omfatter private *"klagenævn, ankenævn eller lignende"*.

Klagenævnsbegrebet i forældelseslovens § 21, stk. 3 er således bredt afgrænset.

Det bemærkes, at sager, hvor Arbejdsskadestyrelsen bliver anmodet om en vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10, behandles af et særskilt kontor i styrelsen – det såkaldte P-kontor – som alene beskæftiger sig med afgivelse af vejledende udtalelser i private erstatningssager efter erstatningsansvarslovens regler.

Arbejdsskadestyrelsen opkræver i forbindelse med udtalelser, der indhentes efter erstatningsansvarslovens § 10, betaling i form af et gebyr for sit arbejde.

Styrelsens udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10 er vejledende, og således ikke bindende for sagens parter.

Endvidere følger styrelsen i forbindelse med afgivelse af vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10 ikke forvaltningslovens regler, idet der eksempelvis ikke – som i arbejdsskadesager - foretages partshøring over oplysninger, styrelsen kommer i besiddelse af i forbindelse med sagens behandling.

De karakteristika, som kendetegner et privat klagenævn eller lignende er således til stede i de tilfælde, hvor Arbejdsskadestyrelsen afgiver vejledende udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10.

Det gøres gældende, at sagsøgtets synspunkt om, at indhentelse af en fornyet vejledende udtalelse ikke skulle afbryde forældelse foreløbigt efter forældelseslovens § 21, stk. 3 helt savner hjemmel i forældelsesloven og lovens forarbejder.

Det forhold, at Arbejdsskadestyrelsen allerede inden sagens anlæg har afgivet flere vejledende udtalelser betyder ikke, at forældelsesfristen ikke afbrydes foreløbigt ved en genforelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen, som i øvrigt er sket på sagsøgtets egen foranledning med sagsøgers accept.

Idet sagsøgte har undladt at tilbagekalde den seneste forelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen, som sagsøgte anførte i sagens bilag D, har sagsøger med rette forventninger afventet den vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Sammenfattende gøres således gældende, at sagsøgers krav for så vidt

angår erstatning for erhvervsevnetab ikke er forældet, jf. forældelseslovens § 21, stk. 3."

M har endvidere gjort gældende, at **FORSIKRINGS** anmodning af 9. februar 2009 om en fornyet udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen er udtryk for en forhandling mellem parterne som nævnt i forældelseslovens § 21, stk. 5.

Forsikring har i sit påstandsdokument anført bl.a. følgende:

"Det kan lægges til grund, at den af sagsøger oprindeligt anlagte sag blev hævet den 1. marts 2010. Sagen var berammet til hovedforhandling den 23. marts 2010.

Ved stævning af 13. juli 2011 er sagen blevet anlagt på ny. Det kan efter sagsøgte opfattelse lægges til grund som ubestridt, at der er tale om den helt samme sag omhandlende det samme krav.

Det bestrides, at forældelseslovens § 21, stk. 3, jf. stk. 2, finder anvendelse i en situation som den foreliggende.

Arbejdsskadestyrelsen, som organ, er ikke omfattet af § 21. Der er tale om en privat erstatningssag, og Arbejdsskadestyrelsens vejledende udtalelser afgives ikke af styrelsen som offentlig myndighed i stk. 2's forstand eller som privat klagenævn i stk. 3's forstand.

Hvis Retten når frem til, at Arbejdsskadestyrelsen er omfattet af § 21, gøres det gældende, at forældelsesfristen ikke afbrydes foreløbigt ved en genforelæggelse for Arbejdsskadestyrelsen. Der forelå således allerede (bilag 21) en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, som det oprindelige og nuværende krav er baseret på. Det er ubestridt, at det krav, som er baseret på denne udtalelse, blev afvist før den oprindelige sag blev anlagt.

Derudover blev forældelsesfristen allerede afbrudt ved det oprindelige sagsanlæg, og genforelæggelsen skete på sagsøgtes foranledning.

Det var sagsøgtes forventning, at Arbejdsskadestyrelsen, på baggrund af Retslægerådets udtalelse, ville nå frem til, at ménet var under 5 % og erhvervsevnetabet under 15 %. Genforelæggelsen var dermed alene et led i sagsøgtes bestræbelser på at imødegå en diskussion om hvis vurdering af årsagssammenhæng, der skulle lægges til grund – Retslægerådets eller Arbejdsskadestyrelsens.

Sagen blev hævet, selvom sagen med sagsøgers advokaters viden var blevet genforelagt for Arbejdsskadestyrelsen.

At Arbejdsskadestyrelsen sidenhen har fastholdt sin vurdering, og således tilsyneladende har en anden opfattelse end Retslægerådet, ændrer ikke herved, smh. FED1994.1557V.

De hensyn, der ligger bag § 21, stk. 3, jf. stk. 2, gør sig således ikke gældende her. (...)

At sagsøgers advokat har taget forbehold for at anlægge sagen på ny, kan ikke tillægges betydning i forældelsesmæssig sammenhæng, hvortil kommer, at der ikke er fremkommet nye oplysninger i sagen.

Det forhold, at sagsøgers daværende advokat tog et forbehold, må derimod kunne tages til indtægt for, at han var klar over, at man kunne risikere at blive mødt med synspunkter om passivitet og/eller forældelse. (...)"

Parterne har under hovedforhandlingen uddybet disse synspunkter.

Rettens begrundelse og afgørelse

Det er ubestridt, at den foreløbige afbrydelse af forældelsen af M s krav i medfør af forældelseslovens § 20, stk. 1, som følge af den tidligere retssag om kravet, var ophørt, da denne sag blev anlagt den 11. juli 2011.

Forsikring anmodede med M ; indforståelse under den tidligere retssag, ved brev af 9. februar 2009 til Arbejdsskadestyrelsen, om en fornyet udtalelse om bl.a. erhvervsevnetabsprocent under henvisning til Retslægerådets udtalelse af 29. december 2008. M hævdede ved brev af 1. marts 2010 den tidligere retssag. Af uoplyste årsager tilbagekaldte Forsikring ikke i den anledning sin anmodning om en fornyet udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, der således - uden mellemliggende kontakt til parterne - fremkom med en fornyet udtalelse af 31. januar 2011, der derefter gav anledning til anlæg af denne sag.

Det spørgsmål, retten herefter skal tage stilling til er, hvorvidt Forsikrings anmodning - fremsat på et tidspunkt, hvor der som følge af den tidligere retssag var sket foreløbig afbrydelse af forældelsen - er, eller kan sidestilles med, en indbringelse for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende som nævnt i forældelseslovens § 21, stk. 3, og derfor medfører en tillæggsfrist efter lovens § 21, stk. 2, 1. pkt., således, at forældelse først ville indtræde 1 år efter styrelsens fornyede udtalelse af 31. januar 2011 - inden for hvilken periode denne sag er anlagt.

Forældelseslovens § 21, stk. 3, omhandler efter sin ordlyd indbringelse for klagenævn, ankenævn og lignende, der er oprettet på privatretligt grundlag, mens § 21, stk. 2, omhandler indbringelse for forvaltningsmyndigheder samt Folketingets Ombudsmand. Arbejdsskadestyrelsen er ikke et nævn, herunder klage- eller ankenævn, er ikke oprettet på privatretligt grundlag og afgiver ikke vejledende udtalelser i medfør af erstatningsansvarslovens § 10 på grundlag af en klage.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 21, stk. 3, bl.a., at bestemmelsen omfatter alle typer af private klagenævn, og det bemærkes, at Forbrugerklagenævnet som administrativ myndighed er omfattet af lovens § 21, stk. 2.

Retten finder på denne baggrund, at lovens forarbejder ikke giver holdepunkter for - i strid med bestemmelsens ordlyd - at antage, at en anmodning til Arbejdsskadestyrelsen om en vejledende udtalelse er omfattet af lovens § 21, stk. 3, eller dennes analogi. Det forhold, at Arbejdsskadestyrelsen i medfør af erstatningsansvarslovens § 10 er forpligtet til at afgive vejledende udtalelser og i arbejdsskadesikringslovens § 81 har hjemmel til at opkræve et gebyr herfor, kan ikke medføre et andet fortolkningsresultat.

Efter det anførte giver sagsforløbet ikke grundlag for at fastslå en tillægsfrist efter forældelseslovens § 21, stk. 2, 1. pkt., og da retten endvidere finder, at Forsikring 's anmodning til Arbejdsskadestyrelsen under en verserende retssag ikke kan sidestilles med forhandlinger mellem parterne som nævnt i forældelseslovens § 21, stk. 5, var M 's krav på erstatning for erhvervsevnetab forældet, da denne sag blev anlagt. Forsikring skal derfor frifindes.

Sagsomkostninger fastsættes efter sagens værdi og udfald samt det omtvistede spørgsmåls begrænsede omfang som anført neden for. Beløbet modsvarer udgift til advokatbistand inkl. moms.

Thi kendes for ret:

Forsikring frifindes.

Inden 14 dage skal M til Forsikring betale sagsomkostninger med 50.000 kr., der forrentes efter rentelovens § 8 a.

Henrik Gjørup

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Horsens, den 28. november 2011.

Ditte Maria Nørgaard, overassistent